

POHODIČKA

Časopis Zariadenia sociálnych služieb Pohoda seniorov, n. o.

č. 2/2020

Tento projekt sa uskutočnil vďaka podpore Nadácie SPP

Naša planéta nepotrebuje viac úspešných ľudí. Zúfalo potrebuje tých, ktorí tvoria mier, liečia, obnovujú, rozprávajú príbehy a milujú všetko živé.

(Dalajláma)

OBSAH

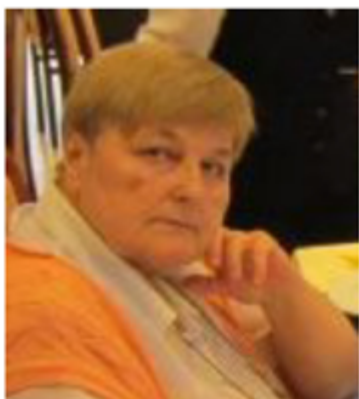
- 3 ..... Príhovor**
4 -- 7 ..... Naše aktivity
8 ..... Čas na záľuby
9 – 10 ..... Žijú medzi nami
11 – 12 ..... Príbeh s lokomotívou
13 -- 14 .... Spoločenská kronika

Redakcia:

Šéfredaktor: PhDr. Ľubomír Trefný

Redaktori: Anna Trefná, Mgr. Katka Marsovszka, Bc. Zuzana Szilvásiová a Mgr. Kristína Vrabcová (za personál)

Časopis neprešiel jazykovou úpravou

Pri každej sviatočnej príležitosti si navzájom želáme šťastie a predovšetkým zdravie. Robíme tak automaticky, lebo sa to jednoducho patrí a prikazujú nám to tradície. Priznajme sa však, že vari nikdy sme sa nad tým hlbšie nezamýšľali. Samozrejme, že o význame zdravia sme nikdy nepochybovali, no v týchto dňoch práve želanie zdravia nadobudlo osobitný zmysel.

Ocitli sme sa totiž vo vojne, ktorá je o to nebezpečnejšia, že náš spoločný nepriateľ je síce voľným okom neviditeľný, ale tým zákernejší. Oplyvňuje celý náš život a upiera nám aj drobné či väčšie radosti, ako je osobný kontakt s našimi najbližšími. Tým citlivejšie však musíme vnímať skutočnosť, že ešte užšie ako inokedy nás teraz obklopujú ľudia, ktorí sa o nás starajú a ktorí sa tiež kvôli našej bezpečnosti musia na istý čas vzdať prítomnosti svojich rodín, odísť od detí, manželov, priateľov či priateľiek, načas opustiť rodičov, súrodencov a príbuzných. Sú tu s nami opatrovatelky, zdravotné a sociálne sestry, fyzioterapeut, kuchárky, upratovačky, správca budovy, recepčná a, samozrejme, vedenie Pohody seniorov. V minulých dňoch sa tu a tam stalo zvykom tleskať lekárom, sestričkám, hasičom, policajtom a ďalším zložkám, ktoré stoja v prvých líniách boja s koronavírusom, kým my môžeme byť relatívne chránení v akýchsi pomyselných zákopoch. Prečo teda aspoň v duchu nezatlieskať hrdinom, ktorých máme doslova na dosah ruky, prečo neprejsť vďaku, úctu a obdiv ľuďom, ktorí sa o nás vo dne i v noci obetavo starajú, prečo ich aspoň slovné neobjať a nezaželať im pevné, prepevné zdravie? Aj oni pociťujú únavu a prežívajú napätie v situácii, akú vo svojom živote nezažili ani tí najstarší klienti tohto zariadenia. Je na každom z nás, aby zvážil svoj prístup k nim, aby sme si uvedomili, že spolu tvoríme malé spoločenstvo, v ktorom každý z nás má svoje nezastupiteľné miesto. Od nás sa očakáva ohľaduplnosť a trpezlivosť, kým oni sa usilujú vytvoriť obranný štít, ktorým spoločne odrážajú zákerného nepriateľa ohrozujúceho nielen nás, ale celý svet.

Spolu sme v karanténe prežili veľkonočné sviatky. Sú to hlboko duchovné sviatky, ktoré by mali byť naplnené rozjímaním, a ktoré symbolizujú, že po ťažkých dňoch a utrpení prichádza nové svetlo, nová nádej. Všetci si úprimne želáme, aby po tom biblickom Vzkriesení prišlo aj to naše civilné vzkriesenie, po ktorom by svitol ten obyčajný všedný deň. Taký deň a taký čas, o ktorom sme si až doteraz mnohí mysleli, že je samozrejmosťou. Nie je! Všedný deň je dar.

Anna Trefná

Zamestnanci mesiaca

Január: Marika Mazánová – pomocná sila na zdravotníckom úseku

Február: Mária Marková - opatrovatelka

Marec, apríl: **Všetci, ktorí sú tu s nami**

Editorial

V tejto chvíli nikto z nás nedokáže predpovedať, kedy sa toto číslo nášho interného časopisu Pohodička dostane do vašich rúk. Začali sme ho pripravovať už pred viacerými týždňami, v čase, keď sme ešte ani nechyrovali o nejakom víruse a o karanténe, ktorú vyvolá. Preto sa vám možno budú zdať niektoré články už neaktuálne, ako by zamrzli v čase. Prosíme vás o zhovievavosť. V mimoriadnej situácii sme však pokladali za svoju povinnosť prihovoriť sa vám prostredníctvom pravidelných (a v niektorých prípadoch aj nepravidelných) rubriek, aby sme aj my dokázali, že napriek zúriacemu vírusu sa život nezastavil ani u nás, v Pohode seniorov. Tvorba tohto čísla časopisu trvala o čosi dlhšie ako je našim zvykom, pretože naši spolupracovníci z radov personálu zariadenia boli v minulých dňoch oveľa viac zaťažení prácou a vyčerpanejší ako obvykle. Jednoducho nestíhali. Veríme, že to prijmete s pochopením a zachováte nám aj naďalej svoju priazeň. Želáme vám pohodu v Pohode a pohodičku pri Pohodičke.

Redakcia Pohodičky

-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-

Naše aktivity

Táto naša pravidelná rubrika bývala vždy v každom čísle Pohodičky najbohatšia, plná informácií o tom, čo sme v uplynulých týždňoch spolu robili, prípadne ako sme sa spoločne zabávali. Situácia s koronavírusom nám však v minulých dňoch urobila poriadny škrt cez rozpočet, a tak sme si stihli vychutnať len zopár spoločných akcií. Prísna karanténa, ktorú veľmi rozumne a prezieravo nariadilo vedenie Pohody seniorov nielen že zastavilo návštevy a podstatne obmedzilo aj náš styk s vonkajším okolím, ale zabrzdlilo aj naše spoločné stretávanie. Napriek tomu sme však od začiatku tohto roku niečo stihli, a niečo sme opatrne začali dobiehať v máji, keď karanténne opatrenia trochu povolili.

Medzi tradičné podujatia v Pohode seniorov neodmysliteľne patrí spoločné slávnostné fašiangové posedenie. Pracovníčky zariadenia ho pre nás starostlivo pripravili aj tento rok. Na stoloch nás

čakali rozličné dobroty, za niektorými klientmi prišli aj ich rodinní príslušníci, ba nechýbali ani naši tradiční verní priatelia z Denného klubu seniorov v Galante, ktorí nás potešili nielen svojou prítomnosťou, ale aj pekným programom plným pesničiek a básničiek. Ako vždy, aj tento raz posedenie vyvrcholilo dobrou zábavou, ku ktorej významne prispel aj skvelý harmonikár pán Mészáros.

Okrem iného sme stihli aj canisterapiu s naším štvornohým priateľom psíkom Edkom a jeho majiteľkou a cvičiteľkou pani Hankou Janegovou Fuskovou. Ich návšteva našich klientov vždy nesmierne poteší a má na nich neodškriepiteľne pozitívny terapeutický účinok. O to viac nás zarmútilo, keď sme sa od pani Hanky prostredníctvom sociálnej siete dozvedeli, že psík Edko bol v minulých dňoch veľmi vážne chorý a iba skorý operatívny zásah veterinárneho lekára v Nitre mu zachránil život. Som presvedčený, že všetci klienti nášho zariadenia mu budú držať palce, aby sa rýchlo uzdravil a mohol opäť zavítať medzi nás.

Po týchto akciách sa u nás spoločenský život prakticky zastavil. Jedáleň sa vyprázdnila, a iba tu a tam na chodbách bolo vidno zhovárať sa malé skupinky klientov. Celá naša existencia sa stiahla do izieb, kde nám spoločnosť robili iba opatrovatelky a sociálne či zdravotné sestry.

Až prvé trochu teplejšie dni a mierne uvoľnenie karantény nám umožnili, že sme sa mohli začať stretávať na slniečku pri pohybových aktivitách, samozrejme, pri dodržiavaní všetkých pravidiel karanténnej ochrany. Neskôr sme všetci privítali, keď sme sa mohli začiatkom mája stretnúť vonku pri nesmelom pokuse o obnovenie nášho speváckeho krúžku. Napriek dvojmesačnej prestávke nám to išlo veľmi dobre a schuti sme si, aj keď ešte pod rúškami, zaspievali.

V druhú májovú nedeľu nám vedenie Pohody seniorov pripravilo veľmi príjemné prekvapenie. Všetci sme sa zhromaždili na dvore a spoločne sme oslávili Deň matiek. Okrem krásneho veľkého obrazu s motívom srdca z kvetov, ktorý pripravila pani Katka Marsovszka a s ktorým sa každá klientka odfotografovala, nás potešila aj skvelá torta. Pri reprodukovanej hudbe si niektorí klienti aj zatancovali. K tradícii

Dň
a
ma

tiiek si môžeme pripomenúť, že podnetom k jednotným medzinárodným oslavám sa stalo pôsobenie odvážnej Anny Reeves Jarvisovej, ktorá bojovala za práva matiek. Založila službu, ktorá im ponúkala hygienickú a zdravotnícku pomoc. V roku 1914 vyhlásil americký prezident Woodrow Wilson prvýkrát tento sviatok oficiálne. Pripadol na druhú májovú nedeľu. Podľa tohto vzoru sa slávi aj u nás.

V Československu sa Deň matiek začal oslavovať v roku 1923, no krátko po druhej

svetovej vojne sa naň akosi pozabudlo a nahradil ho Medzinárodný deň žien. Deň matiek sa k nám vrátil až po roku 1989.

Svoj deň však majú aj otcovia. Pripadá vždy na tretiu júnovú nedeľu.

Veríme, že do vyjdenia ďalšej Pohodičky budeme mať tých aktivít za sebou oveľa viac. Veľmi radi sa potom o ne s Vami podelíme.

-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-

Každý má šťastie
vo vlastných rukách - ako sochár
surový materiál, ktorý pretvorí
na sochu. Schopnosť vytvárať
materiál do toho, čo chceme,
musíme najprv nadobudnúť
a potom ju dôsledne rozvíjať.

Johann Wolfgang von Goethe

 Myšlienka dňa
MYSLIENKADNA.SK

Čas na záľuby

Aj nepriaznivé obdobie vonku zúriaceho koronavírusu, ktoré nás núti zdržiavať sa čo najviac mimo kolektívu a zatvárať sa v izbách, neznamená, že sa musíme uzatvárať aj sami do seba a venovať sa iba pasívnej kultúre pozerania na televíznu obrazovku. Hoci hlúčiky na chodbách sú čoraz menšie a nie každého láka vyjsť si na zatiaľ ešte sporé jarné slniečko, sú medzi nami klienti, ktorí sa za každých okolností dokážu venovať ušľachtilej činnosti, ktorá ich napokon sprevádzala po celý doterajší život, a ktorá neraz neuspokojuje len ich, ale aj ľudí v ich okolí. Vyhlásená karanténa nemusí byť pre nich kliatbou, ale aj príležitosťou nájsť si dostatok času pre svoje záľuby.

Najväčšou záľubou pani **inžinierky Eriky Bielikovej** je čítanie kníh. Tento koníček je výhodný aj preto, že sa mu možno venovať v každom počasí a nevyžaduje si stretávanie sa s inými ľuďmi, čo je v momentálnej karanténe priam ideálne. Pokiaľ ide o žánre, neodmieta v podstate žiadne zaujímavé a pútavé zápletky, uprednostňuje však knižky s detektívnou a kriminálnou tematikou a obľubuje aj vedecko-fantastické príbehy. Keď je vhodnejšie počasie, rada si posedí vonku.

Jej spolubývajúcou v izbe je pani **Mária Kalmárová**. Aj ona rada číta, ale zrejme sa drží zásady, že dobrá literatúra by mala mať pútavý začiatok a prekvapujúci záver, podľa možnosti čo najbližšie pri sebe... Je to síce iba vtip, no toto kritérium najlepšie splňajú časopisy, ktoré číta v maďarčine. Časopisy si obľúbila zrejme aj preto, že má už slabší zrak a čítať knihu by jej trvalo neúmerne dlho. V období pred karanténou sa aktívne zúčastňovala na speváckom krúžku.

Pani **Štefánia Derzsiová** všetci poznajú ako dámu, ktorá krásne háčkuje. Tejto záľube sa venuje podstatnú časť svojho života a háčkovať sa naučila prostredníctvom časopisu. Obdivuhodné! Veľa klientok tohto zariadenia, ale aj sestričiek a opatrovateliek už dostalo od nej darčeky v podobe háčkovaných dečiek. Najviac objednávok vždy dostáva v období Vianoc či Veľkej noci, pretože dokáže „obháčkovať“ veľkonočné vajíčka, prípadne vyrobiť originálne ozdoby na stromček. Háčkováním si kráti aj toto obdobie karantény.

Rovnako ručnými prácami, v tomto prípade však štrikovaním, je známa pani **Marta Remžová**. Predtým počas pekného počasia štrikovala vonku, potom túto záľubu na istý čas zanechala, a teraz sa k nej vrátila. Z jej rúk vyšli už šály, ale aj čiapka z kvalitnej vlny, ktorá v zimných mesiacoch zaručene dokonale zahreje. Nech však ide o štrikovanie (čo je vraj nespisovné), alebo o pletenie, dôležité je, čo je výsledkom tejto činnosti. A v tomto prípade sú to samé užitočné veci. Najnovšie by vraj spod jej ihlíc mal vyjsť svetrík pre malého vnúčika.

Žijú medzi nami

Milá, príjemná, láskavá a predovšetkým pobožná. Je živým dôkazom toho, že skutočná viera v Boha dokáže premeniť skromného človeka na anjela. Taká je 87-ročná pani **Mária Žigová**, ktorú medzi nás privial jej nepriaznivý osud. Najprv absolvovala operáciu srdca, neskôr jej v dôsledku poruchy žíl a ciev amputovali pravú nohu. Žiaľ, dodnes cíti vo dne i v noci bolesti.

„Lekár hovoril, že som veľa a ťažko pracovala,“ hovorí pani Žigová. „Ale nemohla som inak, keďže som vždy chcela všetko urobiť pre rodinu.“

Pani Žigová sa narodila vo Váhovciach, kde prežila celý svoj doterajší život. Mala dvoch mladších súrodencov – sestru a brata, ktorý, žiaľ, už nežije. Rodinné pomery boli veľmi skromné – rodičia sa zaoberali poľnohospodárstvom, a keďže prežila aj vojnové časy, veľa možností získať vzdelanie nemala. Do školy chodila len šesť rokov. V rodnej obci sa zoznámila aj so svojim budúcim manželom, ktorý pracoval v Galante na OSP ako bagrista. Vychovali spolu dve deti – staršiu dcérku, od ktorej má aj jedinú vnučku, a mladšieho syna.

„Vždy som milovala ručné práce,“ zaspomínala si pani Žigová, „najmä háčkovanie, štrikovanie a vyšívanie. Žiaľ, s touto záľubou som sa musela rozlúčiť, keďže moje oči sú už čoraz slabšie. Zostala mi však láska k hudbe. Mám rada slovenské aj maďarské ľudové pesničky a veľmi rada som aj tancovala.“

Pani Žigová pracovala dlhé roky v dnes už neexistujúcom cukrovare v Seredi, kde bol podľa jej slov výborný kolektív ako jedna rodina, a neskôr na zdravotne veľmi rizikovitom mieste – v lakovni nábytkárskych závodov v Galante. To všetko sa negatívne podpísalo na jej zdraví. Pred desiatimi rokmi jej zomrel manžel, s ktorým bývala v rodinnom dome vo Váhovciach. Mali záhradu, v ktorej pestovali aj hrozno, takže v domácnosti bolo vždy domáce víno. Po manželovej smrti veľkú časť viniča vyklčovala. Mala na to svoj dôvod. Ten dom ešte vlastní, a dcérka tam chodíva raz do týždňa poupratovať a vyvetrať. Pani Žigová sa vždy veľmi teší na sviatky, pretože vtedy sa u vnučky v Seredi zide celá rodina. Túto Veľkú noc to, žiaľ, bolo inak.

Láskavé srdce pani Žigovej sa prejavuje aj vo vzťahu k personálu Pohody seniorov. Veľmi obdivuje obetavosť opatrovateliek i sestričiek, je vďačná za ich láskavé slová a nepáči sa jej, keď sa niektorí klienti podľa nej nesprávajú k personálu tak, ako si zaslúžia. O deťoch a vnučke hovorí, že veľa pracujú. Pani Žigová možno najčastejšie nájsť v spoločenskej miestnosti s ružencom v rukách. Modlí sa nielen za seba, ale aj za deti a vnučku, za všetkých dobrých ľudí. Oči sa jej vždy zarosia slzami, keď vyslovuje želanie, aby sme všetci mali lepšiu budúcnosť. Tá jej minulosť totiž veľmi veselá nebola.

Žijú medzi nami

Vraví sa, že život píše príbehy, a zrejme je to pravda. Príbehy však nemusia byť vždy veselé a optimistické. Naopak, niekedy dokáže život poriadne potrápiť. Hovoríť by o tom vedela aj pani **Marta Belušová**, tichá a príjemná klientka tohto zariadenia, ktorá vo svojom takmer deväťdesiatročnom živote veľa skúsila, no napriek tomu si zachovala v srdci lásku, pokoru a duševnú sviežosť. Narodila sa v Prešove a tam aj chodila do školy. Neskôr žila istý čas aj v Spišskej Belej. V rodine vyrastala spolu so svojou o päť rokov staršou sestrou, tá však už nežije.

Pani Belušová dlhý čas pracovala v učtárni stavebného podniku v Prešove. Toto miesto jej pomohol vybaviť otec, ktorý v tomto podniku pracoval. Síce naňho rada spomína, ale jedným hlasom tvrdí, že bol dosť prísny.

„Nebolo ľahké nájsť mi zamestnanie,“ spomína s úsmevom pani Belušová, „lebo som nedokončila školu kvôli tomu, že som odmietala učiť sa marxizmus. Som totiž pomerne dosť náboženský založená.“

Medzi jej záľuby patril spev ľudových piesní, preto navštevovala aj spevácky krúžok pri Odevných závodoch v Prešove, a tam, ako sa vraví, našla aj svoje životné šťastie. O mladých speváčkach totiž prišiel písať článok do novín rovnako mladý novinár. Od prejavov vzájomných sympatií bol už len krôčik k začiatku spoločnej cesty životom. Manžel pochádzal z Vranova nad Topľou, kde jeho otec pracoval ako notár. Mamu už v tom čase nemal, vychovávala ho macocha, a nebolo to vždy jednoduché.

„Pred svadbou mi mama povedala,“ hovorí pani Belušová, „že mu musím byť nielen manželkou, ale aj náhradnou mamou. Nebolo to pre mňa nič zložité, pretože to bol skutočne dobrý, svedomitý a starostlivý manžel. Samozrejme, v tom čase sme ešte ani netušili, aké trápenia nás čakajú. Prvá dcéra dostala už pri pôrode krvácanie do mozgu, trápila sa dvadsaťtri rokov, a napokon zomrela v ústave.“

Keď sa im narodila druhá dcéra, žili už v Bratislave. Manžel bol zamestnaný ako redaktor v časopise Obrana ľudu a ona príležitostne pracovala v zdravotníctve, konkrétne v zdravotníckom stredisku na bratislavskom sídlisku Dúbravka. Druhá dcéra sa im postupne odcudzovala, prestávala o seba dbať, až napokon zomrela vo veku 54 rokov. Život plný šťastnejších aj tragických náhod však išiel ďalej, a tak sa stalo, že keď pani Belušovej pred trinástimi rokmi zomrel manžel, práve na jeho pohrebe sa stretla s manželom svojej staršej dcéry a jeho synom. Priamo tam sa dohodli, že bývalý zať a vnuk sa o ňu postarajú. Ich vzťahy boli totiž vždy veľmi dobré.

Pani Belušová prišla do Pohody seniorov v decembri uplynulého roku. V rozhovore sa stále vracia k spomienkam na manžela a tvrdí: „Nečudo, že bol taký dobrý, veď som si ho vymodlila.“

Príbeh s lokomotívou

Môj starý otec bol železničiar, a pre lásku k železnici, najmä k parným lokomotívam, získal aj mňa. Dodnes spomínam, ako sme spolu cez víkendy chodievali do bývalého trnavského staničného parku. Na jeho konci sme mali obľúbenú lavičku. Priamo pod ňou v malom údolí viedli dve železničné trate. Obe vychádzali z trnavskej stanice a pred našou lavičkou sa rozdeľovali. Tou vľavo jazdili vlaky do

Bratislavy, tá druhá, ktorá sa odkláňala doprava, smerovala na Kúty a Břeclav. Kam viedla ďalej, to som si v mojich detských rokoch ani nedokázal predstaviť, pretože názvy ako Brno či Praha mi vtedy zneli tak exoticky, ako dnes väčšine z nás znejú Addis Abeba či Kuala Lumpur. V auguste roku 1964 prebehla tlačou nenápadná správička, že na skúšobnom okruhu pri českom meste Velim, vytvorila československá parná lokomotíva, ktorú železničiarri volali Albatros (na obrázku), náš rýchlostný rekord 162 kilometrov za hodinu. Keď som si predstavil túto kráľovnú parných lokomotív, jej obrovské rozmery a neuveriteľnú hmotnosť 113 ton, úplne som žasol nad tým, že tento parný obor dokázal vyvinúť takú fascinujúcu rýchlosť. Hoci som v tom čase ešte študoval na elektrotechnickej priemyslovke a o novinárstve som ani nechyroval, zaujímal som sa okamžite o to, kto tvoril osádku tejto lokomotívy, kto ovládal jej regulátory, kto prikladal do kotla. V jednom železničiarском odbornom časopise som sa dočítal, že rušňovodičom bol istý pán Róbert Procházka a jeho pomocníkom, ktorému sa v tom čase hovorilo kurič, bol pán Miloslav Houba. Často som sa pohrával s predstavou, že by som oboch pánov, ktorí ma nesmierne priťahovali, veľmi rád spoznal. O niekoľko rokov neskôr, keď som už pracoval ako redaktor v Nedeľnej Pravde, som si mohol dožičiť tento môj sen uskutočniť. Otázkou však zostávalo, ako oboch pánov, ktorí už mali svoje roky, nájdem. Vychádzal som z toho, že obaja rytieri v železničiarских uniformách žijú v Bratislave, čo, samozrejme, nemusela byť pravda. Otvoril som si teda telefónny zoznam a vypísal som všetkých Procházkovcov, bývajúcich v Bratislave. Našťastie ich nebolo veľa, a už pri štvrtom či piatom telefonáte sa mi ozval pán, ktorý bol skutočne ten pravý. Ochetne súhlasil, že sa so mnou stretne, no kde býva a či ešte vôbec žije jeho bývalý kolega pán Houba, nemal ani tušenie. Akcia s telefónnym zoznam v tomto prípade nezabrala, nuž som svoje stretnutie s mojimi hrdinami musel dočasne odložiť. Po dlhšom čase mi, ako to v živote dosť často býva, pomohla náhoda. Vysvitlo totiž, že kontakt na pána Houbu mám doslova pred nosom.

Na prízemí domu, v ktorom bývali moji rodičia, bývala staršia pani, ktorá k mojim

rodičom chodila často na návštevu. Volal som ju teta Helenka. Raz som sa len tak mimochodom pred ňou zmienil o tom, koho tak úporne hľadám, na čo sa jej tvár rozžiarila a povedala, že pána Houbu veľmi dobre pozná. Ako dôchodkyňa totiž pracovala v nocľahárni pre vlakové čaty pri bratislavskej železničnej stanici, a pán Houba tam často chodieval navštevovať svojich bývalých kolegov

a kamarátov. O pár dní som mal oboch železničiarov podchytených a čoskoro sa uskutočnilo vzájomné stretnutie v našom byte v Petržalke. Pospomínali si na to, ako sa prvý raz stretli v kabíne lokomotívy, a, samozrejme, farbisto opísali zážitky z rekordnej jazdy, ktorá pokračovala, pochopiteľne, s už menej rekordnými rýchlosťami, na diaľkových tratiach, najmä do Košíc a do Prahy. Zaspomínali si aj na to, keď si rekordný Albatros hrdo odľukoval na čele takzvaných spartakiádnych vlakov. Bol som v siedmom nebi, vyfotografoval som si oboch pánov, a čoskoro v Nedeľnej Pravde vyšiel o nich článok, ktorý som napísal osobitne starostlivo. O niekoľko dní neskôr mi do redakcie zatelefonoval istý pán. Predstavil sa ako kamarát pána Procházku zo školských čias a vyjadril túžbu po desiatkach rokov sa s ním opäť stretnúť. Keďže medzitým stratil všetky kontakty naňho, požiadal ma o jeho adresu, no novinárska etika nám

nedovoľovala poskytovať podobné adresy, a tak som si najprv vyžiadal dovolenie od pána Procházku. Keď on s nadšením súhlasil, nič nebránilo tomu, aby sa obaja kamaráti zas stretli. Na toto stretnutie pozvali aj mňa.

Nezdržal som sa však dlho, aby som nerušil prúd ich spomienok, ktorý už tiekol akosi mimo mňa, a odchádzal som s vynikajúcim pocitom

v duši, že sa mi okrem môjho splneného sna podarilo aj spojiť dvoch ľudí žijúcich na opačných koncoch Slovenska, ktorí si po toľkých rokoch mali čo povedať. Spájať ľudí, to bolo práve to hlavné, čo ma na novinárskom povolaní lákalo vari najviac. Dnešné novinárstvo je už o niečom inom...

Pár rokov po našom stretnutí pán Róbert Procházka, žiaľ, zomrel. Oznámila mi to jeho manželka, s ktorou som ešte dlho udržiaval písomný kontakt. O jeho úmrtí som napísal krátku správu a priložil aj jeho fotografiu, ktorá vznikla práve pri našom stretnutí. Správa bola uverejnená v tom istom železničiarском časopise, z ktorého som sa kedysi, ešte ako stredoškolač, dozvedel mená Róberta Procházku a Miloslava Houbu.

Ľubo Trefný

NAŠI JUBILANTI

JANUÁR:

Emília Balážovičová - 77
Emília Demeterová - 75
Melicher Supek - 88
Irena Šimeková - 74
Mária Žigová - 87

FEBRUÁR:

Mária Bošanská - 73
Marián Kravárik - 44
Ružena Patakyová - 83
Olga Vidová - 81

MAREC:

Valéria Dostalová - 79
Paulína Kuchtová - 86

APRÍL:

Erika Bieliková - 64
Jaroslava Hruškovícová - 92
Edita Kaiglová - 88
Albína Miháľková - 74
Stanislav Minarovych - 82
Marta Remžová - 63
PhDr. Ľubomír Trefný - 73
Eva Vavrová - 80

OPUSTILI NÁS

JANUÁR:

Róbert Hlavatý - 83
Karolína Liptáková - 84
Valéria Mitošinková - 93

FEBRUÁR:

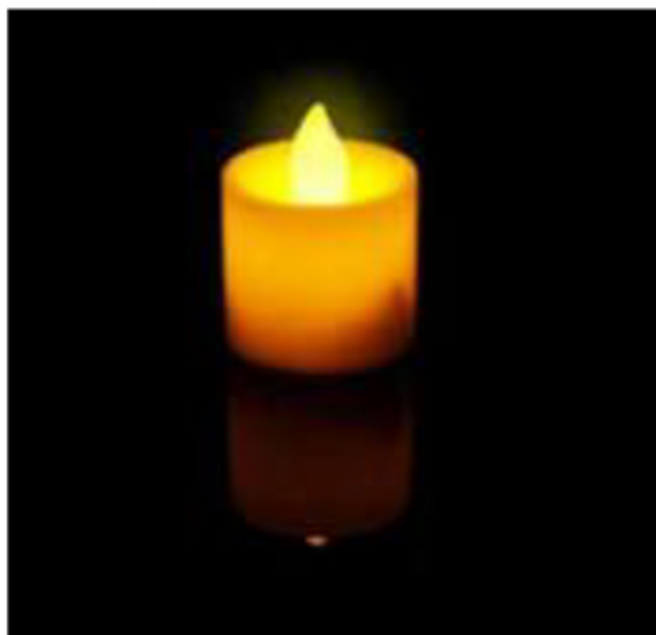
Zoltán Kiss - 75
Júlia Jankuláková - 87
František Klenovič - 85

MAREC:

Viliam Švorc - 87
Štefánia Miháliková - 86
Olga Hačová - 82

APRÍL:

Anna Ochabová - 86
Ladislav Kohutovič - 72

-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-

Citát dňa

Dlhá je noc tomu, kto nespí. Dlhá je mŕtva unavenému. Dlhý je život nemúdremu.

Lev Nikolajevič Tolstoj